

ANTON BURGER

HOOP IN DE STORM

HOE GOD ONEINDIG VEEL MEER DEED
DAN IK KON BIDDEN OF BESEFFEN

LEESFRAGMENT

ANTON BURGER

HOOP IN DE STORM

HOE GOD ONEINDIG VEEL MEER DEED
DAN IK KON BIDDEN OF BESEFFEN

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord 9

1. Voor het geluk geboren 11
2. Ommekeer 18
3. Op de Logos 25
4. In dienst 52
5. Gezin en werk 64
6. Kennismaking met Roemenië 80
7. Gehandicapten- en verslavingszorg 101
8. Werkgroep Hulp Roemenië 120
9. Hulpverlener 140
10. Bechterew 151
11. Afscheid nemen 161
12. 'Maar u heeft toch MS?' 176
13. Mattijs 193

Appendix - Omgaan met lijden en chronische ziekte 214

Nawoord van de uitgever 233

Eindnoten 235

1.

VOOR HET GELUK GEBOREN

Bijna zestig jaar geleden werd ik geboren in een heel gewoon jaren 60-rijtjeshuis in een nog gewonere straat in een heel bijzonder stadje aan de Lek: Schoonhoven. De meeste inwoners spreken liever over de Zilverstad, zoals Schoonhoven bekendstaat. Klinkt ook wat chiquer natuurlijk.

Het was zondag die dag, dus zou ik als zondagskind door het leven gaan. Een zondagskind is voor het geluk geboren. Een prima start dus. Maar, zoals dit boek wel duidelijk zal maken, gaat ook het leven van een zondagskind heus niet altijd van een leien dakje.

Zelf kan ik me van die dag natuurlijk niets herinneren. Uit de overlevering weet ik wel dat mijn vader erg blij was dat hij na vier dochters eindelijk een mannelijke telg in zijn armen kon sluiten. Ik werd dan ook vernoemd naar mijn opa, Teunis. Mijn roepnaam werd Anton.

Zonder er zelf voor gekozen te hebben, kreeg ik niet één, maar vijf moeders. Dat had voor- en nadelen. Zo hoefde ik maar zelden iets in het huishouden te doen, want als er moest worden afgewassen, was het kleine keukentje al snel vol met een of meerdere zussen. Ze gebruikten ‘de vaat’ om sluimerende conflicten uit te vechten of de schooldag door te nemen. Geen ruimte voor het kleine broertje dat in hun ogen werd voorgetrokken en verwend. Mijn taken in en om het huis waren van een heel andere orde: gras maaien, mijn vader helpen met het plakken van veel fietsbanden en samen boodschappen doen op zijn oude Mobylette Kaptein.

Regelmatig snorden we op zaterdagochtend door de prachtige Vlist om bij de paardenslager in Gouda stooflappen en paardenworst

te kopen. Veel Hollanders halen hun neus op voor die laatste lekkernij, maar mij kun je er 's nachts voor wakker maken. Onderweg pikten we dan af en toe ook nog een hele of halve boerenkaas op. De penetrante lucht van zo'n kaasboerderij kon ik nauwelijks verdragen, want in tegenstelling tot mijn zussen, lustte ik absoluut geen kaas, en ook dat is 'niet des Hollanders'. Er is van alles geprobeerd om mij aan de kaas te krijgen. Soms lukte dit, met name als er een geldelijke beloning van een dubbeltje of kwartje tegenover stond. Het zou nog jaren duren vóór ik kaas – in welke vorm dan ook – ging waarderen.

Van de eerste tien jaar in Schoonhoven kan ik me niet herinneren dat ik me ooit verveelde. Naast het gezinsleven in het iets te volle rijtjeshuis was ik het liefst buiten. Daar was veel te beleven, vooral voor een jongetje dat graag de grenzen opzocht en enorm werd aangetrokken door water. Water speelde al vroeg een belangrijke rol in mijn bestaan. Maar eerst moest ik het water zien te overleven...

Een zwemdiploma had ik nog niet. Toch ben ik zeker vijf keer in een sloot of vijver beland. Dat had zomaar verkeerd kunnen aflopen. De keer dat ik in een met kroos bedekte sloot kopje onder ging, zal ik niet snel vergeten.

Kroos bestaat uit duizenden mooie, kleine, groene plantjes, die samen een groen, drijvend tapijt vormen. Voor mij als zesjarige leek het verdacht veel op een goed gemaaid gazonnetje, waar ik dus niet voor hoefde te remmen, maar overheen kon fietsen. Dat bleek een tikje tegen te vallen. Wegzakkend in het ijskoude water dacht ik aan de moraliserende verhalen over verdronken leeftijdsgenootjes. Zonder het gewenste effect op mij.

Wat ik me herinner, is dat ik op dat moment bang was om te verdrinken. Thuis, op de zondagschool en in de kerk had ik geleerd dat we na ons sterven voor de troon van God moesten verschijnen en dat Hij zou oordelen over mijn goede en foute daden. Dat niet alles vlekkeloos was verlopen, wist ik wel. Toen ik werd gedoopt, werd ernstig voorge-

lezen: ‘Wij zijn in zonde ontvangen en geboren, zodat wij in Zijn rijk niet kunnen komen, tenzij wij opnieuw geboren worden.’ Wat moest ik zeggen? Hoe ging ik ‘daarboven’ uitleggen waarom ik ongehoorzaam was geweest en toch naar die verboden sloot was gefietst?

Gelukkig bleek de sloot niet al te diep. Met de hulp van een toegesneld vriendje lukte het me om na enig worstelen op de kant te klauteren. Druipnat en klappertandend stond ik het kroos uit mijn ogen te wrijven, terwijl ik koortsachtig nadacht over de vraag hoe ik weer enigszins toonbaar op huis aan zou kunnen gaan. Dat lukte niet echt, want ik stonk een uur in de wind.

Inmiddels had ik wel door dat mijn daad van ongehoorzaamheid niet ongestraft zou blijven, want mijn moeder keek verre van vrolijk toen ik probeerde uit te leggen wat er was gebeurd. Nadat ik in het ijskoude lavet (Google daar maar eens op) was schoongeboend, kreeg ik huisarrest: een week lang niet buiten spelen. Het was zo’n beetje de ergste straf die ze konden bedenken. Vrijheidsbeperking; daar kan ik ook nu nog slecht tegen.

Het geloof speelde een belangrijke rol in ons gezin. Elke zondag liepen we twee keer naar de oude Bartholomeüskerk en werd er dagelijks uit de Bijbel en de kinderbijbel van Anne de Vries voorgelezen. Maaltijden werden begonnen en afgesloten met gebed en op de zondagschool – met mijn vader als een van de meesters – leerden we de Bijbelse geschiedenis; mooie en indrukwekkende verhalen die tot mijn verbeelding spraken.

De levendige tekeningen van zondvloed en de steniging van Stefanus waren op basis van hedendaags pedagogisch inzicht wellicht niet zo geschikt voor onze tere kinderzieltjes, maar ik vond ze grandioos en ben ze nooit vergeten. Ik twijfelde nooit aan het bestaan van God.

Wat ik me van de kerk herinner, is dat het er vaak koud was, het oude orgel heel veel geluid produceerde en de diensten voor mijn gevoel een eeuwigheid duurden. Om de tijd te doden kregen mijn zussen en ik altijd drie King-pepermuntjes en drie dubbeltjes mee. De peppermuntjes

voor tijdens de preek, de andere muntjes voor de collectes. De eerste collecte was voor de eredienst, de tweede voor de diaconie en waar de derde voor was ben ik vergeten.

Mijn vader zat als een van de ouderlingen en diakenen in een speciale bank ‘onder’ de preekstoel, de plek waar de dominee zijn ‘schapen’ overzag en toesprak. Soms mocht ik naast mijn vader in die speciale bank zitten. Het was vanzelfsprekend dat ik me daar onberispelijk moest gedragen, want de hele gemeente keek mee.

Dat ging niet altijd vanzelf. Soms zaten er ook kinderen van andere ouderlingen in die bank. De sport was om een vorm van gebarencommunicatie op gang te houden tijdens het lange gebed, waarbij onze vaders gingen staan. Ook schoten we wel eens propjes snoeppapier naar elkaar, wat niet altijd goed afliep, want de aerodynamica van zo’n projectiel is toch wat beperkt.

Het ‘amen’ aan het einde van de preek was een verademing, want veel van wat er werd gezegd was voor mijn jonge oren echt te moeilijk om te begrijpen.

Maar de psalmen die we daar zongen, ken ik nog altijd uit mijn hoofd, ook al stammen de woorden en melodieën uit 1773. Ik geniet nog altijd van de prachtige woorden van veel van deze psalmen, die op hele noten werden gezongen.

Het leven in Schoonhoven was goed en ik heb er dan ook voornamelijk goede herinneringen aan.

Vanmorgen hoorde ik op de radio iemand heel enthousiast vertellen over een pannetje biest dat ze net van een bevriende boer gekregen had.

‘Ronduit heerlijk, vooral met kaneel en suiker. Daar lust ik wel pap van!’ jubelde ze. Heel even was ik terug in het keukentje van mijn moeder, waar de pan biest, die mijn vader van iemand had gekregen, op het fornuis stond te ‘wellen’. De herinnering deed het water in mijn mond lopen, want ook ik ben een groot liefhebber van deze voedzame, eiwitrijke volvette lekkernij, die ongetwijfeld door cholesterolhatende dieetgoeroes wordt verafschuwd.

De kerstvieringen van de zondagschool staan in mijn geheugen gegrift. Samen met heel veel andere kinderen zongen we in het halfduister kerstliedjes, luisterden we naar een spannend kerstverhaal en fantaseerden over het cadeautje dat elk jaar in de consistoriekamer op ons lag te wachten. Steevast bestond het geschenk uit enkele kerstkransjes, een stichtelijk kinderboek en een sinaasappel. De boeken, die in de eerste jaren door mijn moeder of een zus werden voorgelezen, maar die ik vanaf de eerste klas zelf kon lezen, legden de basis voor mijn niet te stillen honger naar leesvoer. ‘Peerke en zijn kameraden’ van W.G. van der Hulst was zo’n boek dat ik maar bleef lezen. Het ging over een ziek, zielig, altijd op bed liggend jongetje. Het raakte me elke keer weer. Het bepaalde me erbij dat een goede gezondheid niet vanzelfsprekend is en dat je dankbaar mag zijn voor elke gezonde dag. Nu, vijftig jaar later en zelf chronisch ziek, geloof ik dat alleen nog maar meer.

Onze vakanties brachten we meestal door op de Veluwe. De adressen vond mijn vader meestal in de advertentierubriek van het Reformatorisch Dagblad en later in de Visie, wat als voordeel had dat de huisjes verhuurd werden door ‘gelijkgestemden’. Dat vonden wij ‘Burgers’ belangrijk. Meestal huurden we een stel fietsen waarmee we over de bospaden reden. Soms gingen die met schelpen of grind bedekte paden abrupt over in mulle zandstroken, hetgeen om begrijpelijke redenen nogal eens voor spanning zorgde, want dat reed natuurlijk voor geen meter.

Als lunch namen we altijd dubbele boterhammen mee en Tupperwarebekers met melk en een stukje fruit, want gezond eten was belangrijk, ook in die tijd.

De eerste jaren beleefde ik deze tochtjes achterop de fiets van mijn vader, wat niet altijd comfortabel, maar wel heel leuk was. Een sfeerverzicker was soms de onberekenbaarheid van het Hollandse weer, waardoor we geregeld tot op het bot verkleumd bij ons tijdelijke onderkomen terugkeerden. Toch kijk ik met plezier terug op onze vakanties.

Ik ben daardoor van onze natuur gaan houden.

Pas jaren later realiseerde ik me welke offers mijn ouders voor deze uitjes moesten brengen. Ik ben ze daar heel dankbaar voor.

Mijn vader was typograaf, wat zoveel betekende als het handmatig loden letters in de juiste volgorde zetten zodat er club- en kerkblaadjes mee konden worden afgedrukt. Alles moest achterstevoren worden gezet en mijn vader zei wel eens dat hij sneller in spiegelbeeld kon lezen.

In principe werkte hij vijf dagen per week, maar soms moest hij op zaterdag overwerken. Geboortes en overlijdens komen nu eenmaal meestal onaangekondigd en hij werd dan opgeroepen om op zaterdag een geboortekaartje of rouwkaart te komen zetten. Wij mochten als kinderen dan wel eens mee en dat was een feest: warme, mierzoete chocolademelk drinken en verstoppertje spelen tussen oude zetkasten en Heidelberger drukpersen. Dat was niet voor elk kind weggelegd. ‘Een kinderhand is gauw gevuld’, zal mijn moeder vast wel eens gezegd hebben, want ze was gek op spreekwoorden.

Mijn moeder was – net als veel vrouwen in die tijd – huisvrouw. Ik kan me niet herinneren dat ze ooit stilzat. Er was altijd wel wat te verstellen, te stoppen of te naaien.

Het huis waarin we woonden was niet heel groot. Ik sliep met mijn twee jongste zussen in één slaapkamer. Dat was best krap, maar heel normaal toen. Als we wel eens last van schoolziekte hadden, wisten we dat de kwikthermometer best makkelijk te manipuleren was. Je kon het topje onder de warme kraan houden om lichte verhoging te fingeren. Dit ging niet altijd goed, want toen het ding op een dag 43 graden koorts aangaf, trapte mijn moeder daar natuurlijk niet in, zodat ik alsnog mijn biezen kon pakken om naar school te rennen.

Naast de gebruikelijke kinderziektes als mazelen, waterpokken en rode hond was ik niet heel vaak ziek. In ons gezin was ziekte trouwens wel prominent aanwezig, want mijn jongste zus Carin leed aan astmatische bronchitis en mijn op één na oudste zus Wilma heeft jaren getobd

met een darmprobleem. Zelf kan ik me één bezoekje aan onze huisarts nog heel goed herinneren. Ik had een verstopt oor dat uitgespoten moest worden. Onze huisarts zat in zijn witte doktersjas met een dikke sigaar in zijn mond achter zijn houten bureautje en keek me – door de rookwolken heen – streng aan. De reden daarvoor was me onduidelijk, want ik kon er toch niets aan doen dat mijn oor dichtzat?

Precies zeven weken nadat ik zeven was geworden, werd ons gezin uitgebreid met een zoon, Corné, die vanaf dat moment als ‘het kleine broertje’ door het leven ging. Net als ik was hij gezegend met vijf moeders en hoefde dus ook niet vaak af te wassen of stof te zuigen. Het was even wennen om van positie te moeten wisselen, maar toch was het fijn om wat versterking aan de mannelijke kant van ons gezin te krijgen.

Bij het ouder worden, ging ik, samen met mijn vrienden steeds iets verder in het verkennen van mijn leefomgeving. Fikkie stoken was een activiteit die door onze ouders niet werd aangemoedigd, maar wij vonden het wel erg leuk om te doen. Ook het bezoeken van de varkens-slachterij, wat eigenlijk niet was toegestaan, was interessant. Op veilige afstand stonden we graag een uurtje te kijken hoe de nerveuze varkens het slachthuis werden ingeslagen, waar ze door middel van een stroomstoot uit hun lijden werden verlost. Het zag er vreselijk uit, maar de uitgebakken spekjes die ik ’s avonds bij de ‘krootjes’ op mijn bord kreeg, smaakten er toch niet minder om.

Of het bezoeken van de kopergieterij wel of niet mocht weet ik niet meer, maar het was geweldig om te zien wat daar binnen allemaal gebeurde. Het was er erg warm en het rook er naar verbrand rubber en smeulend hout. De mannen die er werkten, zagen er bezweet en smerig uit. Als er wel eens een koperen klok-ornamentje mislukte, kwam een van die mannen naar buiten lopen en gooide hij het in een grote houten krat achter de gieterij. Soms nam ik een beschadigd koperen paardje of scheef molentje mee naar huis en verstopte dat.

2. OMMEKEER

Kort na mijn negende verjaardag raakte mijn vader zijn baan kwijt. De drukkerij waar hij al jaren voor werkte ging failliet. Een drama...

Na tientallen sollicitaties en evenzoveel slapeloze nachten, vond mijn vader werk in Ridderkerk, een flink dorp onder de rook van Rotterdam. Aangezien we geen auto hadden en we alles moesten doen per benenwage, fiets of openbaar vervoer, leek me dat oneindig ver weg. Het was krap 35 kilometer, maar het voelde toch als de andere kant van het land. Een oud-collega verhuisde mee naar de nieuwe werkgever. Daar heeft mijn vader nog enige tijd mee kunnen meerijden. Carpoolen ging dat later heten.

Mijn ouders wilden toch graag verhuizen naar de plaats waar mijn vader werkte. Ze vonden een mooie, nieuwe eengezinswoning en ervoeren dat als een wonder. Voor mij had het niet gehoeven. Ik had veel moeite met mijn nieuwe woonomgeving en daar was ik niet de enige in. Ook de andere gezinsleden hadden in meer of mindere mate last van heimwee naar het fijne stadje aan de Lek, naar ons kneuterige huisje, naar de school 'waar alles beter was', maar die gek genoeg wel dezelfde naam droeg: de Maranatha-school. Dat was dan wel de enige overeenkomst, want de kinderen waren anders en het Nederlands dat ze spraken klonk ons wat vreemd in de oren.

Ik kwam in de klas bij meester Blonk, een dertiger die wat loenste en voortdurend een pijp of sjekkie in een mondhoek had. Je kunt het je nu niet meer voorstellen, maar dat was toen heel gewoon. Na een paar uur les kon je door de rook de meester of juf nauwelijks nog zien. De geur van die pijp vond ik heerlijk en daarom vond ik het niet zo erg dat ik

regelmatig naar voren werd gehaald omdat ik niet oplette of met andere dingen bezig was.

Meester Blonk had niet de gave om de lesstof geduldig uit te leggen. Geregeld sloeg hij geïrriteerd met een liniaal op zijn bureau als we het niet snaptten. Wel kon hij geweldig vertellen. Met zijn donkere, nasale stem nam hij ons mee in de Bijbelse geschiedenis, die opeens tot leven kwam.

Meester Blonk is niet oud geworden. Toen hij begin veertig was, werd hij getroffen door een hersentumor. In korte tijd veranderde hij in een 'stumperd', zoals mijn oma het zou hebben omschreven. Het raakte me diep als jongen, want opeens realiseerde ik me dat je blijkbaar ziek kunt worden, ook als je in God gelooft. Ik gunde meester Blonk een mooier, gezonder en langer leven, want ik mocht hem graag. Zijn kinderlijke geloof en enthousiaste manier van vertellen uit de Bijbel zijn me altijd bijgebleven.

De nieuwe Maranatha-school was niet het enige waar ik aan moest wennen. Ook de (Singel)kerk was heel anders. Op de een of andere manier kon ik er mijn draai niet vinden. Dat had vast ook met de leeftijd te maken, want mijn vrienden stonden ook niet te juichen als het weer kerktijd was.

De vader van één van mijn vrienden was organist en soms mochten we boven bij hem zitten, waar we iedereen konden observeren en van commentaar konden voorzien. Hierboven werd onze vrijheid duidelijk minder beperkt, want op een oud kerkorgel spelen en tegelijkertijd twee opgeschoten jongens in de gaten houden was eigenlijk niet mogelijk.

Geloven was voor mij niet meer dan weten wat er zo'n beetje in de Bijbel staat en – niet geheel vrijwillig – de kerkdiensten en de catechisatie bezoeken. Dat laatste bestond uit wekelijkse geloofslessen met jongeren, door ons 'kattenbak' genoemd. De catechisatie werd meestal geleid door een ouderling. Omdat mijn vader ook in Ridderkerk ouderling was, werd er van mij verwacht dat ik me goed zou gedragen. We kregen vaak les uit de Heidelbergse Catechismus, een prachtig dogmatisch leerboek uit

1563 met vragen en antwoorden over het geloof, maar waarmee bij ons, tieners, niet altijd de juiste snaar werd geraakt.

Net als veel van mijn leeftijdsgenoten die in de kerk opgroeiden, ken ik het prachtige antwoord op vraag 1 (Wat is uw enige troost in leven en in sterven?) nog altijd uit mijn hoofd: ‘Dat ik met lichaam en ziel, beide in leven en sterven niet van mijzelf, maar van mijn trouwe Zaligmaker Jezus Christus eigendom ben, die met Zijn kostbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald en mij uit alle heerschappij van de duivel verlost heeft en zo bewaart, dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat alle dingen tot mijn zaligheid dienen moeten, waarom Hij mij ook door Zijn Heilige Geest van het eeuwige leven verzekert, en alleen voor Hem voortaan te leven van harte gewillig en bereid maakt.’

Nu ik de woorden opschrijf, vind ik ze veel mooier dan veertig jaar geleden. Ondanks de rijkdom van deze Bijbelse waarheden kon het mij toen niet echt boeien. Er waren belangrijker zaken die mijn aandacht opeisten: Hoe krijg ik mijn brommer – een oud Hondaatje – weer aan de praat? Hoe krijg ik mijn door de politie in beslag genomen luchtdrukpistool weer terug? Waar betaal ik mijn volgende pakje shag van? En dergelijke existentiële kwesties.

Ingewikkelde vragen voor een puber die een ontzettende hekel had aan vroeg opstaan om de ochtendkrant rond te brengen. Dat ging ook wel eens mis, want ik had twee verschillende kranten in mijn overvolle fietstassen: Volkskrant en Trouw. Die moest ik niet met elkaar verwisselen, want de lezers waren erg gehecht aan hun eigen verzuilde krantje. Zo liet de Hervormde dominee me via een briefje weten dat hij ‘die smerige Roomse krant’ (de Volkskrant dus) nooit meer op zijn deurmat wenste tegen te komen.

Tussen het kranten rondbrengen, het volgen van de catechisatie en het sleutelen aan mijn brommertje moest ik ook nog wat tijd reserveren voor school, maar erg hoog op mijn prioriteitenlijstje stond scholengemeenschap ‘Guillaume Farel’ niet. Hoewel de studiefabriek aan het

einde van de straat stond, bleek het nog best lastig om er elke dag op tijd te arriveren. De meeste vakken boeiden me eigenlijk niet, maar voor Nederlands, Engels en economie maakte ik een uitzondering. De noodzaak van vakken als wiskunde, natuurkunde en Latijn ontging me.

Uiteraard werd er van mij wel verwacht dat ik voor Godsdienst minstens een 7 zou halen. Dat lukte wel. De godsdienstlessen van Andries Knevel, die naast zijn werk voor de Evangelische Omroep enkele dagen per week les gaf, zal ik nooit vergeten. Hij wist ons – weerbarstige tieners – uit te dagen om eens na te gaan denken over waar het nu echt om gaat in het leven.

Na letterlijk ‘veel vijven en zessen’ haalde ik uiteindelijk mijn havo-diploma en was ik klaar voor de volgende stap in mijn leven.

Wat die volgende stap zou zijn, daar had ik geen idee van, maar ik hield wel van opstellen schrijven, maar daar kun je meestal geen droog brood mee op de plank krijgen. Mijn leraar Nederlands had wel eens gesugereerd dat journalistiek misschien een optie was, maar toen hij erbij vertelde dat die opleiding zeker vier jaar zou duren, haakte ik af.

Van jongs af aan had ik altijd een drang om te gaan varen, iets waar mijn oude dementerende oma absoluut geen heil in zag. Als het onderwerp ter sprake kwam zei ze altijd: ‘Ach jongen, daar hoor je toch niet thuis. De zee is voor goddeloze mensen.’ Dat was voor mij geen plausibele reden om aan land te blijven, dus ergens in mijn middelbare schoolperiode meldde ik me bij de Koninklijke Marine. Daar kwam ik niet door de keuring. Toen mij aan het eind van de tweede dag gevraagd werd wat mijn motivatie was om vier jaar als KVV’er (kortverband vrijwilliger) het vaderland te willen dienen, antwoordde ik: ‘Ach, ik wil gewoon van huis weg en ik hou van de zee.’ Men had een iets patriottischer antwoord verwacht. Het feest ging niet door.

Geheel onverwacht kreeg het mij als jongen overgeleverde geloof een totaal nieuwe inhoud. Nicky Cruz, een bekeerde Puerto Ricaanse

gangsterleider uit New York, zou in Ahoy zijn levensverhaal komen vertellen. Dat leek me wel wat, want het was vast opwekkender dan wat onze sombere dominee wist te verkondigen.

Van Nicky Cruz had ik gehoord want ik had over hem gelezen in het indringende boek 'Het kruis in de asfaltjungle' van David Wilkerson. Mijn ouders hadden me het boek voor mijn verjaardag gegeven. Ze hoopten dat door dit boek het geloof wat meer voor me zou gaan betekenen.

Samen met een vriend (je weet wel, die zoon van de organist) stapte ik op de fiets en peddelden we over de Van Brienoordbrug naar Rotterdam-Zuid. Nog voor we binnen waren, hoorden we de vrolijke latinomuziek, die zeer zeker niet uit een barok kerkorgel kwam. Dit waren we niet gewend, maar het weerhield ons er niet van om dicht bij het podium plaats te nemen en alles over ons heen te laten komen.

De boodschap van Nicky Cruz kwam rechtstreeks mijn hart binnen. Stiekem probeerde ik de tranen, die af en toe uit mijn ooghoeken druppelden, weg te vegen. Mijn minstens even stoere vriend leek onaangeroerd, maar misschien deed hij wel net zo goed zijn best om niet op te vallen.

Op dat moment werd me heel duidelijk dat ik iets nuttigs met mijn leven moest gaan doen en dat geloven veel meer betekent dan naar de kerk gaan, kennis verzamelen uit de Bijbel en christelijke liederen zingen. God hield van me zoals ik was, beweerde Nicky. Dat nieuws was erg welkom, want zo had ik het zelf nog nooit bekeken.

Toen er aan het einde van de bijeenkomst een oproep werd gedaan om naar voren te komen en je leven aan Jezus te geven, deed ik dat bijna. Ik durfde niet. Voorzichtig keek ik naar rechts en ik zag dat ook mijn vriend bleef zitten. Ik besloot om het zondaarsgebed, waarin Nicky ons voorging, zachtjes mee te bidden. Aangezien de band stug doorspeelde tijdens het vurige gebed, viel dat niet op.

Onderweg naar huis waren we allebei wat stil, vol van onze eigen gedachten. En alhoewel er niet meteen van alles veranderde, was het

toch een keerpunt in mijn leven: God had tot mijn hart gesproken en wachtte op mijn antwoord. Dat zou niet heel lang op zich laten wachten.

Aan studeren moest ik als zeventienjarige absoluut niet denken, maar een opleiding van vier maanden tot scheepskok leek me wel haalbaar, want de zee bleef trekken. Die zee was volgens mijn oma dan misschien wel voor ‘goddelozen’, maar er staat volgens mij nergens in de Bijbel dat een christen niet mag varen. De apostel Paulus – waar ik diep respect voor heb – deed niet anders en leed zelfs drie keer schipbreuk.

Mijn ouders hadden zo hun twijfels over mijn toekomst, maar ze merkten wel dat er iets was veranderd aan hun weerbarstige tienerzoon, want inmiddels was een groot deel van mijn platenverzameling met albums van Meatloaf, Kiss en AC/DC in stukken gebroken en bij het grof vuil beland. Geen ‘I’m on the highway to hell’ meer uit de oude, opgeknapte speakers op mijn slaapkamer. Daar kon ik absoluut niet meer tegen. Jaren later hoorde ik van mijn moeder dat ze zich destijds wel eens zorgen maakte over mijn geestelijke gezondheid, want ik besteedde elk dubbeltje aan mijn lp-verzameling.

Voordat ik in het najaar af zou reizen naar de koksschool in Groningen, had ik nog enkele maanden de tijd voor een vakantiebaantje. Na een kort sollicitatiegesprek met de directeur van een reisorganisatie in Hendrik Ido Ambacht, werd ik als bordenwasser aangesteld op het vakantieschip de Amicitia. Het reisgezelschap bestond hoofdzakelijk uit 70-plussers, dus alles ging in een zeer rustig tempo. Het grootste deel van de dag werd besteed aan lang ontbijten, uitgebreid koffie-drinken, langzaam lunchen en dineren. Tussendoor was er nauwelijks tijd om op het dek te zitten en naar het voorbijglijdende landschap te kijken, wat eigenlijk wel de bedoeling was, want er was genoeg te zien langs Moezel, Maas en Rijn.

Toen we de 132 meter hoge rots ‘Loreley’ naderden, werd dit ruim tevoren door de eerste stuurman aangekondigd, zodat alle passagiers

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Hoop in de storm | Anton Burger
ISBN 9789083229171 | 236 pagina's | Paperback | € 21,95
mét fullcolour fotokatern

Triple
boeken

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK